

Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

CUPRINSUL:

Crinii	— — — — —	Ep. Dr. Al. Nicolescu
Pentru 11 Decembrie	— — — — —	T. Delabăsești
Flori de lumină	— — — — —	Al. Lascarov Moldovanu
Imaculatei	— — — — —	Livia Rebreanu-Hulea
Adolescența	— — — — —	P. Dr. Dominic Neculăeș
Necredință și anarhie	— — — — —	Filotea Dumbrava
Vine Domnul Hristos	— — — — —	V. Ch.
Din infinit...	— — — — —	Ioan Sârbu
Maica sfântă lângă iesle	— — — — —	Prof. Dumitru Neda
Rorate coeli...	— — — — —	Ovidiu Hulea
Pruncul Isus plângea...	— — — — —	Iuliu Boțan
Aripi frânte	— — — — —	Sabin G. Truția
Gânduri de Crăciun	— — — — —	Tincuța Murguleț
În ajun	— — — — —	O învățătoare
Crăciunul, săracii și femeia	— — — — —	P. Teofil A. Bălibanu
Scrisori: Dragă Flavia		
Bibliografie.		
Răspunsuri.		
Posta Redacției.		
Posta Administrației.		

COLABORATORII :

Elena Dr. Aciu, Ion Agârbiceanu, Antoniu Bălibanu, Ioan Berinde, Dr. Irina Berinde, George Bota, Emil Bran, Dr. Nicolae Brînzeu, Vera Calangiu, I. C. Cătuneanu, P. Vasile Chindriș, Pr. Toma Chiricuță, Dr. Simeon Chișiu, Dr. Ioan Coltor, Augustin Cosma, Victoria Diamandi, P. Victor Dunca, Filotea Dumbrava, Dr. Gelu Egry, Nicolae Fântănariu, Șerban Filon, Dr. Nicolae Flueraș, Prof. Iosif Frollo, Gala Galaction, Volumnia Dr. Gheție, P. Ion Gârleanu, Ovidiu Hulea, Al. Lascarov-Moldovanu, Dr. Emil Lobonțiu, P. Teodor Mateiu, George Matieșanu, P. Ireneu Merloz, Dr. Domenic Necușes, Prof. Dumitru Neda, Dr. Ioan Ossian, Dr. Ionel Pop, Dr. Romul Pop, Dr. Valer Pop, Dr. Augustin Popa, Septimiu Popa, Olivia A. Poruțiu, Dr. Emil Precup, Livia Rebreanu-Hulea, George Rednic, Mihail Robu, Florica Sabadășiu, Ioan Tătăran, P. Dr. Aloisie L. Tăutu, Sabin G. Truția, Ilie Vetșan, Sorica Vlădescu, Prof. Ioan Vultur.

Redactor :

P. Teofil A. Bălibanu.

Secretari de redacție :

**Emilia Ille,
Iuliu Boțan.**

Administrator :

Cornelia Petrișin.

ABONAMENTUL :	Pentru studențime	100 lei anual
	" particulari	120 " "
	" instituții și societăți	200 " "
	Abonament de încurajare	300 " "

Primește un abonament gratuit pe un an

cine va câștiga trei abonamente de încurajare, ori patru abonamente pentru instituții, sau șapte pentru particulari, ori opt abonamente studențești. Abonamentele pot fi și mixte, dar să atingă suma de 800 lei. Abonamentul gratuit se câștigă numai după ce se trimite suma totală la administrația revistei.

In chestiuni de administrație (abonamente, etc.) vă rugăm să scrieți pe adresa *Doamnei Cornelia Petrișin, profesoară, Șimleul-Silvaniei.*

In chestiuni de redacție să vă adresați *Păr. Teofil A. Bălibanu.*

FLORI DE CRIN, revistă feminină, **Șimleul-Silvaniei.**

Apare lunar.

*Pentru mame, soții și fete evlavioase
cea mai plăcută surpriză de Crăciun ori Anul nou
va fi*

un abonament la „Flori de crin“

Singura revistă feminină — cu conținut garantat moral — din țară.

Scopul revistei:

Să apere tineretul feminin — și femeia în general — **de imoralitatea ucigașă.**

Să dea **nutremânt sufletesc curat**, trecut prin prisma purificatoare a moralei creștine.

Să sădească în inimile tinere „**adevărate flori de crin**“ și să le păzească intactă nevinovăția și curățenia lor sfântă.

Să readucă la Isus societatea prin **presa și acțiunea creștină.**

Să apere **morală lui Hristos** — singura morală adevărată — și să lupte împotriva celor ce o vor ataca.

Să vestească pretutindeni deviza Țării noastre : „**Nihil sine Deo**“.

In urmare revista „Flori de crin“ se va sili ca întotdeauna să dea sfaturi creștinești pentru mame, ca ele să poată da o **bună educație** fiilor lor; îndrumări pentru soții, ca să fie „**îngerul păzitor**“ al familiilor lor; iar pentru fete va fi o **călăuză dreaptă și sigură**, mai ales atunci, când fără experiență, se vor avânta **în mijlocul lumii plină de pericol.**

FLORI DE CRIN

REVISTĂ FEMENINĂ

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL:
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS!

CRINI

Cerându-mi redactorul tinerei reviste creștine: „Flori de crin“, — pâr. Teofil Bălibanu, — un articol pentru cetitoarele revistei sale, al căror număr, îmi spunea în ultima epistolă, sporește atât de îmbucurător, m'am gândit să-i satisfac rugarea, în ciuda atâtor alte ocupații, cari forțamente înlănțuie un episcop.

Fiind vorba despre o revistă ce poartă un titlu atât de sugestiv: „Flori de crin“, — despre ce ași putea eu să vorbesc cetitoarelor acestei reviste, dacă nu tocmai despre aceste flori gingașe, preamărite și de Mântuitorul? Și, fiindcă m'a prevenit deja un alt autor modern, italian, **Cesare Angelini**, care descrie și zugrăvește atât de maestru aceste flori delicate, de o puritate îngerească, — eu nu voi face altceva, decât să caut să traduc articolul său intitulat: **Gigli**, — din cartea-i: **Commenti alle cose**, — pentruca să împărtășesc și cetitoarelor emoția sufletească, ce m'a cuprins, când am citit și recitat acel superb articol.

„Fiindcă mâine avem Iunie, în noaptea asta înflori-vor crinii, vor îmboboci în pudoarea sfioasă a amurgului, sub vraja ultimei raze a lunii, ce apune asupra grădinilor și suspinelor nițel frânte și arginții ale privighietoarelor amoroase, ascunse în ramurile gutuilor. Primind doi picuri de rouă, frumoasele petale netede, se vor deschide într'un grațios fior și vor privi extaziate și minunate de a fi înflorit atât de albe din pământul atât de negru. Și, fiindcă petalele sunt imaculate și pure, jî-va limpede și curată și întreagă tulpina. Peisajul din jur rămânea-va prins de vraja și beția acelei sclipiri învalte și acelei miresme-pasiune și vibrație, care îți amintește obârșia Orientului, atât este ea de excesivă.

Găcești tu oare, cât de încântător este un strat de crini într'o grădină? Iată ca mâine, inspre ora ima-

culată a primelor zori ale zilei, în bătrâna grădină a mănăstirii scoborî-va maica „Crocifissa“ să-i salute, pe unul fiecare, pe rând, oprindu-se înaintea lor cu grațioase și pioase înclinări de cap și un surîs, ce pare că nu se mai pierde de pe buzele gurii atât de frumoase: „Lăudat să fii Stăpânul meu pentru aceste fapături ale Tale, — crinii“. — Și mișcându-se cu evlavie

în mijlocul vastului lor concert armonios, ea semăna-va mai vârtos decât cu Matelda ce râde și cântă și alege flori pe blânde maluri create de Dante pe extremele granițe ale dulcelui său Purgator, semăna-va — zică — cu gingașa copilă ce conduce corurile în liturgicele **partene** ale lui Alcmeon!¹

Așadară, mai nasc crini pe acest pământ, unde fiii oamenilor au renunțat la orice puritate candidă în schimbul gustării fragilului păcat?! Nu reprezintă iei astfel un rest de estetism în această lume alcătuită din damicele galante, cărora, între două ore de alcov, le place să-și fardeze sufletul cu puțin misticism? De sigur, nu mai e cazul să facem în jurul crinilor o literaturică sanluiginescă.² Cel mult am putea spune, că, de câte ori au apărut între noi (arareori) ingerii și sfinții, nu și-au ales alt baston pentru umbletul lor pământesc, de cât crinul. Așa strălucește el în mâinile lor diafane, pe pânzele nemuritoare ale pictorilor: și ce impresie de eternă răcoare îți dau sufletului și ochiului, care le contemplă! Pare, că simți de departe nu știu ce atmosferă de paradis.

Intre aceea avem norocul de a ne putea fermeca în preajma adevăratului crin și a imaginii sale desăvârșite. Subțirel, elegant ca un candelabru de argint, pe care

Intre aceea avem norocul de a ne putea fermeca în preajma adevăratului crin și a imaginii sale desăvârșite. Subțirel, elegant ca un candelabru de argint, pe care

¹ Poemele caste corale ale acestui poet din Sardes, veac VIII. a. Ch.

² Sf. Aloisiu de Gonzaga.

dăltuța lui Benvenuto n'a știut niciodată să-i cizeleze atât de bine, crinul suride poporului de flori, cari întreprându-și conversația, îi fac sărbătoare, extaziate: pentru că, deși au pompă de colori pentru minunarea ochilor, recunosc totuși, că albul crinului nu mai e culoare, ci este lumină.

Di candor lucidos
Riluce la sua vesta.¹

Putea oare Bianco da Siena să ne împrumute două versuri mai frumoase pentru a saluta făptura de un alb divin? Până și în nume e ceva ce te desfătează. **Giglio**,² (crin), acest cuvânt italianesc, râde în toată ființa lui, atât e de bogat în sunete limpezi și subtile. Giglio, — e un nume perlat, mai mult, — e deja o perlă, găsită în anume grădini gentile ale ceriului și lăsată să cadă drept dar pe pământ, însă pe scurtă vreme. Latinii îi ziceau: **lilium**, — și numele acesta poate părea mai moale în bogata fluentă, (curgere), a silabelor sale; dar numele italian redă mai bine luminoasa-i candoare; și într'adevăr ai senzația, rostindu-l, că o părticică din aceea străfulgerare a luminii sale a trecut și în cuvântul acesta. Nu-mi mai aduc aminte, cum l'au numit grecii; dar, de sigur, au trebuit să-i dea un nume minunat în aceea limbă a lor, în care cuvintele au, cași fluviile, rădăcini de argint.

Crinule! floare vrednică mult de a fi iubită și cântată din partea poporului celui mai plin de fantazie și mai aproape de paradisul pământesc: cel **ovreesc**. Mi-e drag să mă gândesc, că înaintea crinului — curat și plin de splendoare regească — rămâneau adeseori fermecați ochii celui mai frumos dintre fiii oamenilor, Isus; într'atâta, că reinflorind dintr'o pornire tainică, fierbinte a sufletului Său, imaginea crinului veni să dea armonie muzicală discursului Său, într'o zi, când spunea cu nostalgie melancolică. „Gândiți-vă cum cresc crinii câmpului: nici nu torc, nici nu țese: și totuși Solomon în toată mărirea lui nu s'a îmbrăcat ca unul dintre aceștia“.

Nu torc, nici țese? Dacă a spus-o Domnul, trebuie să fie adevărat. Ci eu, care am stat de veghe cu dragoste lângă dânsii în zilele, cari au premers înfloririi lor, spionându-i aproape pe ascuns și jaluz, am văzut, cum întinzându-se pe tulpina lor foarte delicată, noaptea, și sorbind din atmosfera senină, culegeau primele zori palide și înmagazinau lumina stâmpărată în orele când ceriul e mai proaspăt, țesând ceva, nu știu ce anume, nu știu ce lucru. Și zi de zi, cum treceau zilele, se umpleau și ei și se umflau până a se asemăna cu tot atâtea vâscioare de cel mai fin alabastru, în cari, încetul cu încetul, se desface și se aprinde o lumină. Căci Dumnezeu scoboară în acea corolă curată, un picur de aur: frumosul polen galben, care pare o flăcăruie, ce tremură pe pereții celor șese petale netede.

Crinilor, cari vă înălțați puri, și aproape glorioși și mândri de castitatea voastră gentilă, spre a mă avertiza, prin putere de symbolism, că cel cast este învingătorul lumii și că înfățișarea lui e aceea de învingător; cri-

nilor, cari înfloriți înalți și sus, spre a-mi spune, poate-că, că tot ceea ce naște din pământ trebuie să dea o floare pentru ceriu, și să mă învățați, că nu carnea e adevărata bogăție a vieții, ci, dimpotrivă, ea este sarcină, și că singura bogăție e spiritul, care se înalță la ceriu; crinilor, nostalgii de nevinovății pierdute, pentru că re-evocați aducerii noastre aminte c'un amestec de gingășie și de melancolie, cele două versuri ale poetei Sapho:

Vergurie, vergurie, oh unde ai fugit?
Nu mă voi mai întoarce niciodată, lângă tine,
lângă tine?³

Episcop Alexandru Nicolescu
al Lugojului.

³ Sapho, femeie greacă, din veacul VII—VI. a. Ch., contemporană și rivala Alceei, celebră prin poeziile sale lirice și moravurile-i galante. Într'un acces de desnădejde, ea s'a precipitat din înălțimea stâncilor Leucade în mare. În această lumină versurile de mai sus sunt de un tragism zguduitor.

Pentru 1 Decembrie.

Ziua de 1 Decembrie ar trebui să fie pentru toți românii o zi de primenire și reculegere sufletească, în care să se ceară dela Atotputernicul forțele de lipsă pentru aceste — și viitoare — vremuri turbure și zbu-ciumate. Un moment de însufletire sfântă pentru idealul național, o ocazie de-a da Impăratului ce este al Impăratului, iar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu. Și nici de cum nu se poate, ca 1 Decembrie să fie numai o simplă ocazie de discursuri sonore, menite — ca în mod indirect — să promoveze interese particulare și personale: nici numai o nouă ocazie de nesocotire a lui Dumnezeu, a legilor Lui și-a legilor Bisericii!

Inconștienții însă încearcă a elimina pe Dumnezeu din viața noastră socială și națională. — Și aceasta în dauna noastră! — iar conducătorii țării nu se îngrijesc de-a da și lui Dumnezeu ce este al Său, ci permit înjurarea Lui în chipul cel mai drăcesc de către persoane oficiale și militare! De ce, cei ce au dreptul, nu aduc legi și sancțiuni contra celor ce se ridică — verbal ori în scris — împotriva Stăpânului Regelui nostru: Dumnezeu? Cum vor cinsti aceștia, pe Regele României, când își bat joc până și de creatorul M. Sale Regelui Carol II? De ce se privește cu nepăsare la înasprirea relațiilor între noi și Dumnezeu? Doar nu pentru că vrem ca brațul protector al ceriului, să se preschimbe în braț amenințător, pentru ca Cel ce — în trecut — a fost „Apărătorul“ nostru, să permită, în viitor, deslănțuirea întregii uri diavolești pe care iadul ne-o nutrește nouă?!?

Strigătele sperate ale revizioniștilor să ne treziască din somnul inconștienței. De-asupra provincialismului și egoismului păcătos de până acum, să se ridice porunca lui Crist: iubirea aproapelui, care să se aplice în rândul întâi față de Românii de pretutindeni! — De-acum sărbătorile naționale să fie departe de-a fi „ocazie de păcat“ și întotdeauna conducătorii țării să ia măsuri, ca cinstea ce se cuvine lui Dumnezeu să se dea lui Dumnezeu, căci numai așa vom putea aștepta, ca creștinii să dea și „Impăratului ceea ce este al Impăratului, și numai așa vom ajunge la adevărata consolidare a Țării Românești.

T. Delabăsești.

¹ De candoare luminoasă, îi strălucește veștmântul.

² Citește: „giglio“.

IMAGINATEA

De-a pururea spre Tine
Mă 'ntorc în clipe grele,
Tu m'ai scutit, Fecioară
De-atâtea patimi rele
Și Tu mi-ai dat puterea
Să iert și să fac bine —
Iar eu mi-am pus nădejdea,

Credința toată 'n Tine...
... Ascultă-mă și-acuma
Când stau cu lira 'n mână:
Dă-i farmec, dă-i frumșeță
Dă-i glas duios Stăpână,
Să pot și mai departe
Să spun ce mă apasă —

Să-mi fii în veci ca astăzi:
Și mamă și Crăiasă...
Și-acum, când lumea 'ntreagă-i
O mare de durere,
Să 'mpart la ceice sufăr
Un strop de mângăiere...

Livia Rebreanu-Hulea.

FLORI DE LUMINA

VERONICA.

Ca și Veronica din depărtata și scumpa vreme, așa și fetița aceasta, a întâlnit pe drumușorul vieții ei pe chiar Mântuitorul lumii. Și L'a cunoscut, și L'a iubit, — și, în sufletul ei micuț ca un cuib de lăstunaș, i-a făcut loc...

Și tot Veronica o chema...

Pe urmă, copila a înțeles prin îndemnul iubirei, tot ceea ce trebuie să facă, pentru ca Domnul Iisus să fie mulțumit de ea.

Așa, ea cânta neconținut o naivă melodie de preamărire, fie ori ce lucru ar fi înfiripat mâinele ei. Apoi, când isprăvea treaba acasă, pornea încet la biserică — și acolo, fie că se afla paraclisierul, fie că nu era nimeni, — ea, Veronica începea să deretice prin casa Domnului, ca s'o facă mai curată și mai frumoasă.

Și lucrând, buzele ei șopteau rugăciuni și îngăitau melodiile credinței.

Așa, zi de zi, Veronica mărturisea pe Mântuitorul.

Toți o iubeau — iar ea nu avea decât o singură mahnire mare: că nu merge la picioarele lui Iisus — și mama ei.

Adeseori, copila spunea, dulce, maicăi: — „Măicuță dragă, hai și mata la Domnul Iisus...”, dar mama tăcea și dădea din cap încet...

Veronica se ruga atunci, ca Domnul Iisus să dea și mamei ceea ce-i dăduse ei...

Și iar venea la măicuța ei — și o îndemna să lase totul și să vie la dulcele Mântuitor:

— „Maică-măicuță... Să vezi ce bine e acolo... Să vezi cât de mult ne iubește El!...”

Și mama; ca într'o ușoară înfricoșare: — „Veronico fată, de unde știi tu toate acestea?”

Iar Veronica, cu glas simplu: — „Dela Domnul Iisus...”

Așa de blând era glasul copilei, încât mama a prins a plânge...

Și tată că într'o zi, Domnul a binevoit și cu mama Veronicii — și i-a limpezit cugetul și i-a încălzit inima...

Și, tot așa, simplu și cald, a spus mama, fetei ei:

— „Veronico — drag copilaș — du-mă și pe mine la Domnul Iisus...”

Și luând de mână pe mama ei, Veronica a dus-o pe drumul spre biserică, i-a descoperit lumina cea neînserată a altarului — și au stat amândouă în plăcută sdrobire de suflet — și au plâns de înduioșare — și au primit învăluirea caldă și mângăietoare a brațelor lui Iisus...

Și așa, Veronica, a ajutat la nașterea din nou a aceleia, care, după trup, o născuse pe ea...

Și amândouă au mulțumit Domnului...

Al. Lascarov-Moldovanu.

ADOLESCENȚA.

II.

Ziceam în numărul precedent, că perioada critică a adolescenței e cea mai anevoioasă. Atunci e timpul cel mai teribil pentru educatori, și cel mai plin de responsabilitate. Mai ales mama, când observă acele simptome în fiul sau fiica ei, are datorie să fie atentă cu cea mai mare sărguință și să-și sporească dulceața vorbei, precum și gingășia tractării, pentru a-și câștiga tot mai mult încrederea fiului sau a fiicei și să dobândească dela el sau dela ea a-și deschide inima în înțeles. Multe mame se îngrozesc de această epocă a fiilor lor. Cine însă va putea să dea mai bine răspunsul greu de dat asupra originii vieții, decât aceea care a fost isvorul vieții, fiului? E oare de preferat a aștepta, ca persoane străine sau tovarăși stricați să le deschidă ochii, pângărindu-le sufletul poate încă nevinovat? Sau să se lase, ca vre-o lectură dăunătoare să rupă vălul privirilor încă nepătate și să le deștepte simțurile la necurăție și la viață, în loc să fie călăuzite la adevăr și la viață?

Sunt cazuri, în familiile cu adevărat creștine, unde ocrotirea lui Dumnezeu și a Ingerilor lui păstrează pe mulți tineri și tinere departe de rătăcirile simțurilor. Asemenea tineret de timpuriu a învățat să scoată tărie din frecventarea sfintelor Taine. „In camera tezaurului Credinței își are origină tăria inimilor tinere. In ea se află pârghia rugăciunii, care îi păstrează în drumul vieții și le ține sigur pasul pe potecile abisurilor răutății omenești. In ea se află balsamul dătător de sănătate pentru rănile pricinuite în inima lor de stricăciunea și răutatea omenească. Mii și mii de tinere au experimentat cum sfânta Cuminecătură i-a ferit de a mai cădea și le-a dat o nouă și misterioasă putere. Intrebați, care e

secretul curăției în acei tineri sau tinere, eroi cu adevărat, căci au trecut neatinși și teferi peste noroiul vieții, și ei vă vor răspunde, cu ochi sclipitori: A fost sfânta Cuminecare": așa zice Emil Hammebat în cartea sa: Die sexuelle Trage.

Intr'adevăr, prezența lui Dumnezeu în noi e atotputernică; focul cel mai arzător din inima muritorilor e gheață alături cu suflarea dragostei dumnezeiești; El stă în tabernacol, cu noi, până la sfârșitul veacurilor, nevăzut dar totuși prezent, și ne chiamă, potolindu-ne foamea și setea noastră pentru nemărginit; El e în noi, prin sfânta Cuminecare, viața vieții noastre, cu unire din cele mai intime și mai strânse, cunoscută numai de Dumnezeu. Ce gust și ce plăcere mai poate deștepta în noi noroiul după această hrană dumnezească?

2. Cum însă trebuie răspuns fiului sau fiicei care vor să știe misterul vieții?

Aproape toate mamele, la o asemenea întrebare, se retrag înspăimântate. Și totuși ar trebui să se pună în genunchi și să mulțumească lui Dumnezeu, căci, dacă un fiu sau o fiică pentru asemenea chestiuni aleargă la inima mamei e semn că încă au inima lor curată.

Deci pe de o parte nu trebuie refuzată explicația niciodată, iar pe de alta nu trebuie provocată fără trebuință.

Dar, pentru a concretiza conduita mamelor în asemenea împrejurări, fie următoarele sfaturi.

I. Dacă fiul sau fiica e liniștit, și încă neatins de vreo curiozitate sensuală, și dacă nu e în primejdie apropiată, din pricina împrejurărilor, să se lase în pace și să nu fie turburați cu explicații inoportune, căci e mai bun un somn îngeresc, decât o deșteptare furtunoasă.

II Dacă fiul sau fiica cere vre-o lămurire, să nu se mistifice adevărul, povestindu-le istorioare bizare, cari ar deștepta în ei și mai mult curiozitatea să afle adevărul, cu primejdia de a căuta lumină departe de căminul familiar.

III. Când apoi tânărul sau tânăra ar fi constrâns să trăiască în împrejurări moralmente primejdioase, sau ar fi în pericol să învețe în mod brutal dela alții, e bine, sau chiar indispensabil, a-i lumină. Câți din tineret nu și-ar fi apropiat buzele dornice de cupa păcatului, dacă ar fi cunoscut veninul mortal, care se află în fundul acelei cupe?...

IV. Răspunsul la întrebare trebuie să fie pudic, prudent, confidențial, și învăluit într'o atmosferă sacră, precum merită chestiunile serioase și auguste; trebuie să fie o mărturisire mișcătoare a unei iubire părințești, ca un ecou a acelei clipe sublime în care Creatorul deșteptă la viață pe cel dintâiu om.

Băiatului ar trebui să-i vorbească tatăl, iar fiicei mama. Numai în cazul că părinții n'ar avea pregătirea și delicatețea cerută, îi va putea înlocui preotul duhovnic.

Un venerabil preot, cu părul deja încărunțit, povestea într'o zi unui tată, o scenă memorabilă din viața sa. Intr'o bună zi tatăl lui îl pofti în camera de studiu, și îi zise:

„Scumpul meu, trebuie să-ți comunic niște adevăruri însemnate. Dar mai întâiu să ne îngenunchem, și să zicem cu evlavie: Născătoare“.

Tânărul impresionat pricepu că tatăl vroia să-i spună ceva solemn, și deaceea spuse rugăciunea cu multă pietate.

Apoi tatăl începu:

„Acum ai zis rugăciunea: Născătoare...; dar ai înțeles tu această rugăciune? Ia s'o talmăcim împreună“.

Și din explicarea misterului Intrupării a luat prilej să explice origina sărmanei noastre omeniri prin zămislire și naștere.

Li arată datoria de a se păstra curat, și îl preveni în contra ispitelor, cari mai târziu fără îndoială l'ar fi asaltat, și îl învătă ce trebuia să facă și cum să se înfrâne în asemenea împrejurări.

Fiul îl ascultă cu atențiune și treptat treptat i-se luminară ideile, cari l-au transformat. „Simțiam că deveneam bărbat“ spunea el.

Convorbirea se încheie tot cu rugăciune, precum începuse, iar acel venerabil preot povestind acestea, adaoase: „Am iubit totdeauna pe tatăl meu, dar din acea zi am început a-l venera“.

3. Și așa într'adevăr trebuia să fie, căci după o astfel de convorbire, fiul sau fiica va considera pe maica sa ca un templu sfânt al dragostei dumnezeiești și pe tatăl ca un ministru privilegiat al Creatorului.

Educațiunea curăției e o problemă capitală a educațiunii morale, deoarece patima necurăției e cea mai tirană dintre toate, care tulbură grozav tineretul. Cine va putea prețui cum trebuie frumusețea cerească a unei inimi curate? Nu se poate pune alături de strălucirea unei inimi curate nici oglinda cea mai lucitoare, nici diamantul fără pată, nici apă cea mai limpede în care se reflectează cerul albastru.

Pentru a înlătura orice primejdie, părinții să aibă grijă, ca tinerii să se obișnuiască cu o sănătoasă muncă fizică, să trăiască mai mult la aer liber, să nu doarmă în paturi prea moi, nici să nu fie prea greu acoperiți, să le placă curățenia sau igiena și să se băiască cât de des și să se obișnuiască a nu veghia seara în pat și să se scoale dimineața îndată ce s'au trezit, și însfârșit să nu întrebuințeze băuturi spirtoase.

Din punct de vedere intelectual și moral, să vegheze părinții ca copiii lor să nu citească cărți imorale și să nu-i lase în tovărășii rele sau chiar numai suspecte și să fie totdeauna ocupați cu ceva folositor. Să-i îndepărteze fără nici o cruțare de tovarășii stricați, și să insiste mult asupra educațiunii religioase; să-i îndemne neconțenit la rugăciune, mai ales în momentele de ispită, și să le dea cea mai mare libertate ca să se aproprie des de tainele sfinte ale Mărturisirii și ale Cuminecării. În mărturisirea deasă vor afla călăuza serioasă a unui înțelept Părinte sufletesc, iar din Euharistie vor scoate tăria trebuincioasă pentru a rezista cu isbânda la cele mai grele ispite ale simțului și ale lumii stricate.

P. Dr. Dominic Neculăeș, franciscan.

Adevăruri.

Pacea mondială stă în mâna lui Dumnezeu, pe care masoneria îl urește.

Societatea Națiunilor e oficiul mondial al francmasoneriei, al cărei suprem ideal e caricaturizarea diabolică a principiilor de pace și înfrățire predicate de creștinism.

Nichifor Crainic.

NECREDINȚĂ ȘI ANARHIE

Francmasoneria „în vremuri liniștite, nu direct; ci pregătește din umbră spiritele, semănând tot ce este negațiunea moralei creștine și a credinței strămoșești: deci moartea Bisericii cu toate dezastrea, cu toate cruzimile și sălbătăciile ce constatăm în Rusia sovietică, unde se aplică doctrina francmasonică”.¹

Vecini ai „Rusiei sovietice” ideile anarhice străbat tot mai adânc în păturile societății românești. Și — ce este mai dureros — bolșevizarea poporului, la noi se face „de sus în jos”, iar cei ce ar trebui să strângă Neamul în jurul sceptrului Regelui Carol II — sub scutul și oblăduirea crucii lui Hristos — rămân pasivi la destrămarea și desăgrea lui.

Nu mai vorbim de ideile nebune, cari direct atacă credința și morala și pe cari le propagă presa românească fără de scrupuli, ori micii semidocti, cari au pișcat de ici, de coalea, câte ceva din ale științei și cari vrând să apară „erudiți — monștri” fac un apostolat negativ batjocorind și insultând credința lui Isus și preceptele lui morale, crezând că așa vor distruge — sărmanii nebuni! — clădirile morale pe cari de secolii le-a ridicat Biserica lui Hristos... Și când mă gândesc că cei ce persecută și sistează ziare, cari au atins persoane politice „sus puse” (aduceți-vă aminte de pătaniile „Calendarului”) nu pedepsesc, nici sistează ziarele, ori revistele, cărțile, cari „direct” propagă imoralitatea și cari astfel duc neamul românesc la destrăbălare, decadență, la prăbușire!...

Toate aceste ar trece, dacă apostolatul lor distructiv n'ar fi sprijinit „din umbră” adică în mod indirect de către masonii, cari au ajuns la locuri de conducere, și dacă sub haina oficialității și a autorității nu s'ar propaga ideile anarhice.

Fie-ne iertat a spune, că nerespectarea „oficială” a zilelor de sărbătoare duce cu pași destul de repezi la anarhie.

De-un timp încoace, legea repaosului duminical este o lege, care — datorită faptului, că legiuitorii nu aplică sancțiunile în vigoare — nu se mai respectă. Și cum se va respecta legea, care între altele, impune închiderea cărciumelor în zilele de duminică și sărbători, când zilele de bălciuri (târguri) sunt fixate — cred, nu fără de o premeditare — tocmai pe aceste zile; când examenele la școli secundare și universități sunt fixate iarăși fără a avea în vedere repaosul duminical, pe care ni-l impune legea lui Dumnezeu și legea Țării în care trăim; când alegerile (de ori ce natură) se fixează pentru zile de sărbătoare — și cine ne garantează că nu cu intențiunea „expresă”, ca să împiedece credincioșii dela ascultarea sfintei Liturgii?! —; când ori ce deplasări oficiale și controluri — până și examinarea anuală a vehiculelor și a cailor — se face Dumineca, tot în timpul sfintei Liturgii!? De ce toate acestea nu se fixează pe zi de Sâmbătă, ori dacă întâmplător se fixează de ce se revine îndată? Din respect față de neamul lui Iuda? Ce sunt ei? Jidani: filo-jidani, ori membrii ai sectei oculte jidovești numită: Francmasonerie?²

Cine va zice, că prin nerespectarea oficială și prin

¹) I. C. Cătuneanu: Cerem ajutorul femeii („Flori de crin” nr. 1. an I.)

²) Aș putea servi cu exemple, când zile de târg. ori zile de examene (la școli) fixate pentru Sâmbătă au fost schimbate — uneori chiar pe Duminecă (sărbătoare) — avându-se în vedere interesul nației jidovești.

silirea credincioșilor la nerespectarea zilelor de sărbătoare (cum e cazul la alegeri, școli, ori controluri) nu se procedează la slăbirea, ori chiar ștergerea încrederii poporului în conducătorii lui, cari le poruncesc lucruri împotriva convingerilor și împotriva legilor lui Dumnezeu și ale Bisericii? Și când singura autoritate ce reține poporul dela anarhie: Dumnezeu, s'a șters, când poporul nu mai are încredere în conducătorii lui, când el este mai tare și nu este nici o forță morală care să-l oprească, cine va zice că nu suntem în fața anarhiei?... Ceeace clocoțeste în sângele poporului știe numai acela, care a trăit în mijlocul lui, i-a câștigat încrederea și-a putut să străbată până la cele mai tainice gânduri ale lui!... Dacă aș putea spune frânturi din inimi revoltate ale poporului contra celor ce-i asupresc trupul și sufletul, contra celor ce nu le pasă de viitorul Neamului, decât doar de „situația” și „punga” lor, ar putea mulți să vadă mai bine cât e de încărcată atmosfera dela sate cu nenumărate gaze explozibile (idei subversive), cari așteaptă numai scânteia (momentul) ca să se aprindă...

Ca o smulsă din sânul bunului meu popor românesc și aruncată în lumea minciunilor și fățărniciei convenționale (din așa zisa clasa cultă) ca una care cunosc prea bine sufletul poporului oropsit, îndrăznesc să afirm, că atunci când ai slăbit credința în popor și ai șters decalogul lămurit prin Evanghelia lui Hristos, nimic nu-l va mai putea constrânge la respectarea legilor țării, nimic nu-l va mai aduna în jurul sceptrului Țării noastre și nici o forță omenească nu-l va putea opri dela bolșevizarea spre care în mod natural se duce ori ce popor ce și-a pierdut credința în Cel ce a spus: dați Cezarului ce este a cezarului, iar lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu*.

*

Acum, în ceasul al unsprezecelea, când încă se mai poate face o ultimă sfortoare spre a înlătura (efectele) consecințele stării bolnăvicioase în care ne aflăm, cei ce au în mâini destinele Neamului, să-și dea seama, că tot ce propagă slăbirea credinței și-a moralei în popor (cum sunt: propagarea ateismului de pe catedrele școlare, nerespectarea zilelor de sărbătoare, insultarea lui Dumnezeu — și a tot ce e sfânt —, tipărirea și răspândirea cărților, revistelor, ziarelor murdare și desfrânate, etc.) duce la decăderea și prăbușirea Neamului, este deci un atentat la însăși existența poporului românesc, ce trebuie să fie pedepsit ca o crimă împotriva Națiunii!

...dar ochii conducătorilor noștri nici acum nu vor vedea, urechile nu vor auzi și în inconștiența lor, ei nu vor pedepsi pe cei vinovați³, ci-i vor lăsa ca și pe mai departe să samene „negațiunea moralei creștine și a credinței strămoșești” ca să ajungem la „moartea Bisericii cu toate dezastrea, cu toate cruzimile și sălbătăciile ce constatăm în Rusia sovietică unde se aplică doctrina francmasonică”.

Și... când opera lor va ajunge la sfârșit, când Țara va fi ruinată, iar Neamul destrămat, atunci... pe cadavrele fiilor noștri va salta liberă: Francmasoneria...

³ Cum n'au pedepsit pe învățătorul-jidan Zukerman din Chișinău, care de pe catedră propovăduia doctrina comunistă elevilor școlii primare. Vezi „Universul” din 29 Oct. 1932.

Noi suntem ucigașii voștri, noi lașii, cari n'am reacționat la timp!

Filotea Dumbrava. ⁴

⁴ Lângă rândurile de mai sus, ne permitem a adăoga și noi ceva. Nu dela noi, ci câteva frânturi dintr'un articol al Arhimandritului Scriban, pe care l-a scris nu mult după urcarea la tron a M. S. Regelui Carol II.

„Nu este întâia oară când s'a vestit lumii noastre, că noul nostru Rege nu e bucuros de călcarea Duminecii și, personal, ține seamă de ea și nu vrea ca alții să-I răpească aceasta zi.

„In Dumineca dela 7 Decemvrie a. c. (1930) urma să se facă, la Școalele Militare de Geniu dela Cotroceni, rostirea jurământului nouilor ostași. A fost poftit și Regele. Majestatea Sa se duce bucuros la astfel de solemnități. Era de așteptat că va veni și la Geniu. Și a făgăduit că vine. Dar a adăogat:

— „Lăsați-mi Dumineca. Atâta am și eu: Puneți ceremonia în altă zi!

Atât. Dar nu ajunge?

E a doua împrejurare când se aude acest cuvânt și pentru că Regele îl spune fără trâmbișare, ca o curată

apărare a drepturilor Sale de om de a-și avea o zi, în care să-și vadă de sufletul Său, se cuvine ca noi să trâmbișăm acest fapt, să-l scoatem din tăcerea lui, pentru că înseamnă grozav de mult în aceasta țară în care puterile iadului se iau la întrecere pentru a desființa Dumineca. (Sublinierea e a noastră N. R.)

Ziarele au vestit apoi, că la Școlile Militare de Geniu slujba jurământului s'a făcut Joi, la 11 Decemvrie...

„Și dacă principial nu ar fi un păcat slujba jurământului să se facă Dumineca, fiindcă este slujbă sfântă, lucru de suflet, dar oricum este răpirea odihnei omului și pășirea slujbelor publice peste ziua pe care o am dela Dumnezeu pentru Dumnezeu, ce trebuie să spunem de acei care, nu slujbe de jurământ, ci apăsări și griji îngrămădesc pe capul oamenilor în aceasta zi?...

Dacă și după aceste cuvinte așa de mult grăitoare ale M. Sale Regelui Carol II încă se mai calcă — oficial — zilele de Duminecă și de Sărbători, n'am avut noi dreptul să „apăsăm“ cuvintele Păr. Arhim. Scriban, care spun că „în această țară... puterile iadului se iau la întrecere pentru a desființa Dumineca“?

Redacția.

VINE DOMNUL HRISTOS

— Părintele între copii —

Curtea școlii era plină de copii. Săriau, strigau, se jucau. Erau în recreație.

Părintele vine la ora de cateheză. Copiii văzându-l, se grăbesc să-l întâmpine pentru a-l saluta. Dintr'un cerc de joc, un copil de 6 ani, grăbit și plin de emoție, spune tovarășilor lui: „Vine Dumnul (H Ristos“. Micuții din joc să îndreaptă, stau frumos, cu fața blajină întoarsă spre Părinte și cum au auzit pe copii mai mari salută și ei cadentat: „Lăudat să fie Isus“.

Ce dragi îmi erau copiii, când îi vedeam cum se apropie cu încredere de „Părintele“ pe care îl iubeau așa de mult. Părintele deasemenea, cu bunătate îmbrățișează copiii într'o caldă privire și cu glas blând și dulce le, picura în inimile lor curate cuvinte de aur...

*

Urmăream mai ales copilul mic, care confunda pe „Părintele“ cu „Domnul Hristos“. Mă gândeam la înțelepciunea acestei confuzii.

In dogmele teologice se învață că preotul este, sau cel puțin *trebuie să fie* un „Alter Christus“. De unde o știe aceasta copilul, sau cum de face această fericită confuzie ce ar trebui să o facă și cei mari și învățații? — Acum mi-am dat seama de adevărul cuvântului Scripturii, căci co-

pii nepătați sunt „gura adevărului“. Acest adevăr ar trebui recunoscut și ținut. Atunci am vedea efectul cuvântului lui Dumnezeu între oameni, când vestitorul cuvântului lui Dumnezeu i s'ar da încredere și ascultare ca lui Dumnezeu, când s'ar face confuzie între Preot și Isus Hristos.

*

Priveam și mă delectam de fericirea copiilor în jurul părintelui și de fericirea părintelui între copii. — Imi trecu gândul departe peste veacuri, la copiii cari încunjurau pe Mântuitorul Hristos. Poporul și ucenicii căutau să alunge pruncii ca să nu incomodeze pe „Învățătorul“. Dar El le spune: „Lăsați pruncii să vină la Mine, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu“.

De altă dată a chemat Isus la sine un prunc și a zis ucenicilor: „Adevăr graiesc vouă, de nu vă veți întoarce să fiți ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor“. Fiind atât de grijuliu cu copiii și iubind atâta nevinovăția lor, Domnul Hristos amenință îngrozitor pe acela ce i-ar sminti spre rău zicând: „Iar cine va sminti pe unul din aceștia mici, cari cred în mine, mai bine i'ar fi lui de și-ar lega de gât o piatră de moară și s'ar arunca în mare“.

Dascălii și pedagogii tuturor vea-

curilor nu ne au-putut arăta nici un sistem de educație, care să aducă roade bune, dacă au pus alte baze educației, decât cea pusă de divinul nostru Învățător, care este iubirea.

Nimeni și prin nici un metod nu și-a apropiat copiii de sine ca cel ce a zis: „Lăsați copiii să vină...“, cuvinte simple, cari însă întrec toată înțelepciunea înțelepților acestui veac.

*

Acesta e motivul pentru care sunt așa de fericți copiii în jurul Părintelui și Părintele în mijlocul copiilor.

V. Ch.

Din infinit...

*In Dumnezeu adânc să crezi,
In lume, lucrul Lui să-l vezi.*

*Necazul altora nu-l spune,
Nu spune nici rele nici bune
Inchide-te în rugăciune...
Atunci tu vei trăi ușor,
Nu vei avea în vieață nor:
Pe cerul tău luci-vor stele,
In suflet, gânduri ca și ele;
Se vor lărgi a tale zări
Vei avea mii de mângăieri,
Cu nescârșite fericiri,
Și 'n urmă drepte răsplătiri.*

Ioan Sârbu.

MAICA SFÂNTĂ LÂNGĂ IESLE.

Gândurile unui închinător, de Nașterea Domnului.

Scrie sf. Luca, cu gândul la venirea pe lume a Celui născut din Tatăl mai 'nainte de toții vecii: „Și a născut (Maria) pe fiul său cel întâiu născut, și l'a înfășat, și l'a pus în iesle, pentru că nu aveau loc în casă”. (Lc. 2,7). Și privirea ochilor sufletului nostru se oprește, cu adâncă cucerie, asupra Fecioarei ce caută cu negrită gîngășie și nețărmită iubire la Pruncul-Dumnezeu înfășat și culcat în iesle. De cât amar de vreme n'a fost așteptat, și câte și cât de fierbinți rugi nu s'au înălțat spre ceriuri, să roueze odată pe cel Drept, mărirea poporului lui Israil și așteptarea neamurilor! Acum iată-l venit; și toată căldura de Mamă și Fecioară a celei ce stă de veghe, în noapte târzie, la asprul lui căpătâiu din încăperea rece și neprietenoasă a sălașului de lângă Viflaim, îl învăluie în focul ei nestins și neasemănat de curat.

Ne punem și noi în lumina acestui foc sacru, spre a noastră învățătură și a Domnului slăvire. E atât de bogată în străluciri și îndemnuri aceasta iubire care, după cum bine a prins'o vestitul Monsabre, deoparte e reculeasă, de altă parte împărtășește suferința celui iubit, în aceeaș vreme fiind și cu toată luarea aminte și devotată.

1. *Maica Sfântă-ireculeasă.* — Ceriurile se scaldă 'n lumină; îngerii cântă; păstorii se închină. Pentru dânsa însă totul e cași când n'ar fi. Gândurile ei, toate, se îndreaptă spre Isus; pe El îl vede, lângă El se dorește, cu El și pentru El vrea să trăiască. Gustă în prealabil bucuriile Tavorului: bine este a fi aceea. Lumea cu ale ei chemări și ispite e lăsată noptii și inghiețului.

Ce departe suntem noi de-o asemenea gândire și simțire! Instrăinați de Domnul și de idealurile lui, ne risipim nebunește simpatiile și iubirile pe visuri nestatornice și umbre trecătoare. Ne legăm inima de zidiri, ne punem nădejdea 'n ele, ca să ne trezim că totul ce nu-i Hristos e o minciună și tristă și goală. Mulți fără să mai afle altă cale decât aceea a prăpastiilor dintru cari nu este ieșire la soare. Ceeace să nu mai fie! Nimeni n'are drept la întregă dragostea noastră decât Hristos. Să-l iubim pe El mai presus de toate iar din lume numai aceea și atâta, cât și ce îngăduie Dânsul, și bine ne va fi, în veacul de acum și în cel ce va să vie. Și pentruca să ne fie tot mai drag, să petrecem adesea în fața Lui, închinându-i-ne în rugăciune slantă și reculeși. Cărțile cari îi proslăvesc viața și-i lămuresc cuvântul ne vor ținea și ele în preajma Lui, îndepărtând plăsmuirile păcatului și ale pierzaniei, ce ne pândesc de pretutindenea: de pe paginile tipăriturilor puse în solda vițului ca de pe trotuarele frivolității; de pe scenă ca din localurile de petrecere.

2. *Maica Sfântă suferă împreună cu dumnezeescul său Fiu.* — Să nu uităm că suntem în miez de noapte,

cu ger și promoroacă, fără foc în vatră și fără odaie încălzită. Inima măicuței sângeră. De ajutat însă nu poate ajuta. Iși aduce doar bine aminte cum li-s'au închis toate porțile și li-s'au zăvorit toate ușile încă de cu seară, așa că dintr'astă parte nu mai e loc de nici o nădejde. Un singur lucru poate face: să străjuiască Pruncușorul, îndurând alătura de El greul ceasurilor lungi de noapte friguroasă, și fărâmiând, în tăcere lacrimi de compătimire. Și lucrul acesta îl face cu suflet tare, împăcat cu voia Celui de sus, și luminat.

Suferința lângă Hristos, împreună cu El și pentru El, își are farmecul său mai fericitor decât toate plăcerile lumii. Adevărul acesta însă puțini își dau silința să-l înțeleagă și mai ales să-l trăiască. Deși toată taina fericirii aici este. Mărturii sunt mii și sute de mii: sfinții toți, tineri și tinere, bărbați și femei. Pildă din lumea femeilor: sf. Monica. Maltratată de bărbat și

cu inima sfâșiată de rățacirile fiului, se roagă și plânge, își intensifică stăruințele în bine și își înmulțește caznele, rabdă și nădăjduiește, fără cuvânt de cărtire și fără tânguirii desolante. Ea n'a privit viața casnică drept ostrov al desfătărilor simțuale și scăpare de grijile grele ce tulbură adesea anii premergători căsătoriei, de aceea loviturile ce a întâmpinat n'au sdorbit-o ci, dimpotrivă,

au întărit-o și au ridicat-o. Fiecare lacrimă de a sf. Monica a fost un reflex a credinței luminate de iubire: Cu îngăduința Tatălui se întâmplă aceasta, și știu că imi va fi mie și lor, — lui Patriciu și lui Augustin, — spre mântuire. Implinească-se, deci întru mine voința Părinte! Pătimirile Fiului tău le am fără încetare în minte, și lauda lui pururea în gura mea. Fie și mie după bună plăcerea Ta! — Cu suflet ca acesta de-ar intra și de-ar petrece în căsnicie fetele, respective soțiile de azi, alta ar fi fața pământului. Altul ar fi moralul public. Și chiar și numărul fetelor rămase nemăritate fără voia lor, ar scădea mult, odată ce tinerii de insurat ar scăpa de groaza că se pot trezi în casă c-o mimoză bună de îngrijit în seră, ca vânt să n'o bată, frig să n'o atingă; cu o păpușică ahtiată după plăceri și cu gândul veșnic la petreceri și la paradări.

3. *Maica Sfântă e cu toată luarea aminte la Isus și la dorințele Lui.* — Li urmărește cu atenție încordată fiecare clipire a ochișorilor, mișcare a mânuțelor, tremurare a trupșorului. Pentru ea toate au graiu; ei toate îi destăinuie câte-un dor ce așteaptă să fie înțeles și alinat. Și la toate aceste chemări blânde, Precurata are acelaș răspuns cald și neîntârziat: gata e inima mea, Fiule, gata e inima mea spre cuvântul Tău. Și cât mă doare că nu pot face tot ce ași voi să fac, numai să știu că s'a plinit întocmai vrerea-ți dumnezească!

Fericiți cei ce ascultă glasul Domnului și-l îndeplinesc fără împotrivire și amânare. Pentru aceștia viața e plină de mângâiere și clipe scumpe, înălțătoare. Drumul lor e Drumul culmilor senine, rar înouate, nici când înoroiate. Și dacă ceata acestora nu e mai numeroasă de cum este, vina nu-i a Stăpânului, care stă la ușă și bate (Apoc. 3,20), ci a slugii care nu vrea să deschidă. Nu șopatele harului ne lipsesc, ci bunăvoința de a le da ascultare. De câte ori nu-ți spune conștiința: ocolește persoana aceasta; ferește-te de casa aceea; de data asta nu lua parte la petrecere; nu răbda jugul modei; ridică-te peste prejudecățile opiniei publice; aruncă în foc chipul, broșura, revista cutare; rupe-o cu cochetăria; dă-i altă direcție întregii tale vieți, căci urmând cursul de acum te vei împotmoli inevitabil, în noroiu! De câte ori n'auzi asemenea șoapte, dar de câte ori le dai ascultare? — Să n'avem decât atâtea chiemări spre viața de mănăstire câte călugărițe avem? Cu neputință! Adevărul e altul: Spiritul suflă. Dar dacă află urechi astupate, suflarea lui rămâne fără rod. Mamă, rudeni și prietene se îngrijesc și ele ca urechile celei alese să fie cât mai infundate.

4. *Maica Sfântă e devotamentul intrupat.* — Stă cu totul la dispoziția Pruncului. Lui îi aparțin toate gândurile, toate simțemintele, toată ființa ei. Frig, noapte, sărăcie, părăsire, nesomn, griji și jertfe de tot felul n'o înspăimântă, nici nu-i scârțează dragostea față de El. De-acum rostul vieții sale e concentrat în atotstăpânitoarea voință de a fi până în sfârșit servitoarea Domnului. A lui cu totul, și numai a lui. Cum a și fost din noaptea Nașterii și până în după amiaza Vinerii Patimilor, și după aceea până la fericita Adormire.

Făgăduințe sărbătorești se fac și azi, Domnului. Rar se trece însă dela vorbă la faptă; dela încercări anemice la devotament durabil și desinteresat. La masa Ciței celei de taină se mai găsesc tovarăși, calea crucii însă o face Hristos aproape singur. Și chiar și când se întâmplă să rămână unii îndrăzneți în apropierea Lui, câte nu trebuie s'asculte dela unul sau altul dintre însoțitori! Nimic nu-i dat uitării: sala din spovedanii, depărtarea dela biserică, șicanările din familie, caznele de bunăvoie și tot ce-au mai făcut ei, sau cred a fi făcut pentru Hristos, totul e catalogat drămăluit și pomenit pentru a fi răsplătit. Săracă iubire, la temelie căreia stă păgânescul: Do ut des, cât de departe ești tu, în forma aceasta, de focul sfânt, ce a mistuit inima Pura Fecioarei, carea nici când n'a știut ce înseamnă crutare a puțurilor și târguială în slujba Fiului lui Dumnezeu. Fiucele Mariei și toți câți au urechi de auzit să auză!

* * *

Ne îndeamnă Biserica: Hristos se naște, măriti-l; Hristos pe pământ înălțați-vă! Creștini dreptcredincioși cum suntem, nu putem face lucru mai bun în sine și mai folositor nouă, decât să îngenunchiem, cu Maria, lângă ieslele din Viflaim, și să ne închinăm Celui ce pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire s'a pogorât din ceriu, și s'a intrupat dela Spiritul Sfânt și din Maria Fecioară și s'a făcut om. O revizuire a conștiinței, în fața acestor iesle, poate să însemne și pentru noi începutul unei nașteri noi pentru binecuvântata împărăție deschisă tuturor celor de bunăvoință de. Cuvântul intrupat. Ajute ceriul, ca Nașterea lui Hristos să ne fie de folos!

Prof. Dumitru Neda.

Rorate coeli...

(după Ecloga IV-a a lui Virgil)

Duioasa mea doină din fluer cântată
Tu codrule dulce, voi tufe cu snieuri...
Iertați dac'o clipă m'avânt, azi, către ceruri...

Căci simt cum se clatină lumea bătrână...
Și-un veac fără seamăn începe-a zori.

Măine naște Fecioara scăldată în crini
Din inima lumii pe cel Așteptat...

Lucino, lumino, ajut'o să-L nască
Să sfarme urgia păcatului crunt...
Să vie lumina și-aici pe pământ!

Și tu vei fi consul, atunci, pretin drag
Cu tine va'ncepe mărita-i domnie,

Păcatul va geme în mâinele Sale
Și purpură albă cădea-va din zări.

Aduce-va pace Născutul în cer
Viteji aștepta-l vor căzuți în genunchi
Pe cel care vine să mântuie lumea...

Dar calea Născutului va fi numai spini,
In iesle va plânge de frig sgrîburind
Și scutec avea-va din veșteji tului...

Dar crește-va roada pe urmele Lui!
Și vite scălda-l vor cu roua din gene
Și flori alerga-vor să-i legene somnul.

Chiar șerpilor veninul și-or strânge în gușă
Când mâna-i sărută și dorm lângă El.
Căci El dela Tatăl, zorește cu visul
Și știe ce-i viața, ce-i lupta, ce-i chinul.

Și-or geme de roada în urma Lui lanuri...
Și'ntr'una scochini și mierea din faguri
Chema-vor pe oameni la răs și la nuntă...

Păcatul o clipă pândil-va nebun...!
Corăbii târite de lacomul om.
Scurma-vor adâncul să-l biruie ele!

Și lacoma sete va stânge oștiri,
Tâlharii cu ochii flămânzi de dorinți
Pe zei încerca-vor să-i prindă de piept.

Dar Fiul va crește'ntr'o clipă gigantic
Sfărma-va corăbii și mândre palate
Și-ogoarele frânte avea-vor odihnă.

Nici sapa nu-și plânge în glie mahnirea,
Cuțit nu scârnește în vița de vie
Și'n umbra domoală tihnesc oi și vite.

Și oile albe prin lanuri cu mac
Pudra-și-vor blănița cu dragi sânziene
Și miei sburda-vor prin florea de grâu.

Gătește-te dragă căci Visu-i aci,
Chiar Joie din ceruri a plâns și-a vorbit!

Se sbuciumă bolta'n luciri diafane,
Pământul și munții'l așteaptă'n urale...
Și cerul îi seamănă calea cu mirt.

Orfeus va geme sdrobit de beție
Și Linus, și-al nostru părinte Apollo
De vraja cântării ce-o rîd spre tărie...

Chiar Pan se va pune'n genunchi să-mi asculte
Mărimea grozavă ce-mi tremură'n viers!

În chinuri purtați-mă zei până-atuncia
Din marea zorire o clipă să sorb...

Coboară Mărite, din slava albastră
Căci nașterea vieții te-așteaptă s'o chinui.

Ți-e leagănul gata, chiar zeii te-așteaptă!
Și perna zimbește în mâni de zeițe.

Ovidiu Hulea.

PRUNCUL ISUS PLÂNGEA...

În anul al una mie nouă sute treizeci și doilea dela Nașterea Sa, Isus Cristos se cobori pe pământ și în mod nevăzut cutreeră pământul, mergând printre oameni și cercetând rezultatele produse în societatea omenească de cuvintele Sale, de faptele Sale și de pilda vieții Sale consacrată mântuirii neamului omenească și progresului spre Bine, spre Adevăr și spre Dreptate al omenirii.

Se înteresează de toate; văzu lucruri ne mai pomenite; auzi gemete de suferință și strigăte de dureri.

Mântuitorul rămase uimit la priveliștea unei lumi pe care și-o închipuia altfel și pe care o aștepta înfățișându-se pătrunsă de mai mult simț creștinesc.

În locul lumii concepute de învățăturile sale, văzu o lume streină, necunoscută, aproape păgână.

După aproape două milenii dela nașterea Sa, lumea nu-l înțelege nici azi.

În locul iubirii de aproapele, al acestei sinteze a întregii doctrine creștine, oamenii și azi manifestă sentimente josnice, de ură, de dispreț, de cruzime de lăcomie, — vestigii ale instinctelor bestiale, puse în practică cu concursul cuceririlor tehnice și al mijloacelor puterii pământene.

Mila, dorința binelui general și al fericirii tuturor, sunt și azi simple himere.

Omenirea are aspectul unei adunări fără căpătâiu.

Lipsa unei orânduiri chibzuite seamănă pretutindeni mizerie, jale, lipsuri, suferințe, somaj, sinucideri, — toate contribuind la scăderea demnității ființei umane, ființă zidită după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Învățăturile celui născut în ieslea din Vifleim sunt și azi nesocotite. Conducătorii noroadelor în loc să se inspire dela ele și să le aplice stărilor actuale, aruncă mărul discordiei în valurile mulțimilor, pe cari apoi le înarmează cu toate născocirile diabolice ale unei tehnice inspirată de puterile Infernului.

În schimb, puterea armelor e proslăvită. Gaze, bombe, tancuri, distrugătoare, tunuri, totul servește la îmbogățirea arsenalurilor.

Homo homini lupus...

La vederea acestei priveliști apocaliptice a omenirii anului al 1932-lea, Mântuitorul se îndreptă spre locurile unde și-a trăit viața Sa pământenească.

Adânc îndurerat și întristat de priveliștea mizeriei umane, voi să retrăiască în amintirea Sa întreg firul vieții Sale terestre, spre a vedea, dacă poate a uitat ceva din misiunea Sa.

Și în noaptea Crăciunului anului al una mie nouă sute treizeci și doilea, se văzu pe sine, prunc nou născut, culcat în ieslea unui grajd din Vifleim.

Și legiunile ingerilor coborîndu-se pe pământ întonară: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bună învoire.”

Și Isus își revăzu apoi întreaga Sa viață pământenească consacrată mântuirii neamului omenească. Învățăturile, predicele, minunile Sale, totul se perindă pe dinaintea ochilor săi.

Și se revăzu pe sine în grădina Ghetsimani: „întristat este sufletul meu până la moarte”.

Se revăzu apoi restignit pe cruce, dându-și sufletul: „Părinte, în mâinile tale îmi dau sufletul meu”.

Și imaginea crucifixului trona ca o supremă și sublimă sinteză a iubirii, a jertfei, a suferinței pentru păcatele unei lumi întregi...

Și Cristos-Dumnezeu își întoarce iarăși privirea spre scena nașterii Sale din Vifleim. Se revăzu pe Sine, prunc nevinovat, culcat într'o iesle de grajd și încălzit de aburul respirației boilor.

Și copilașul plângea, — plângea ca toți micii copilași...

Dar cu plânsul micului copilaș născut într'un grajd din Vifleim se împreună încă un alt plâns, un plâns amar, dureros...

În anul al una mie nouă sute treizeci și doilea după nașterea Sa, Isus-Dumnezeu, întorcându-și cu amărăciune fața Sa dela priveliștea unei lumi care nu voia să-l înțeleagă, căzu în genunchi pe pragul grajdului din Vifleim, își acoperi fața cu mâinile sale străpunse de piroane și isbucni într'un plâns amar, dureros, sguđuitor...

Iuliu Boțan.

ARIPI FRÂNTE

Povestire de Crăciun

— De ce ești așa grăbită, soră Angela? Rămâi încă puțin, măcar câteva clipe. Faptul că pot să stau cu d-ta de vorbă îmi face mult bine.

— Așa crezi, dar te înșeli tinere; d-ta nu ai voie să vorbești.

— Pentrucă mi-a interzis doctorul?

— Da.

— Bolnavul zâmbi cu tristeță.

— Și crezi d-ta, că dacă aș păstra tăcerea peștelui, m'aș face bine? Nu, soră Angela. Medicul mi-a interzis să vorbesc, pentrucă așa crede el de bine. În definitiv, nu-și face decât datoria. Simt însă că nu mai am multe, iar tăcerea la ce mi-ar folosi? În ziua când am fost ridicat dintre ceilalți bolnavi și izolat în camera aceasta, mi-am încheiat socotelile. O zi sau două, și obloanele vieții mele pământeste se vor închide pentru totdeauna. Medicul îmi spunea că mă izolează, pentrucă să am mai multă liniște. Adevărul însă este că: trebuia să mă izoleze, nukumva, sfârșitul meu, care se apropie cu pași repezi, să-i înspăimânte pe ceilalți tovarăși de suferință.

— Nu . . .

— Ei, las', soră; zadarnic ai încerca să mă amăgești. Locul acesta — unde petrec acuma — e ultima etapă. De-aici, drumul duce spre camera mortuară.

Bolnavul tăcu, obosit. Rămase o vreme cu ochii ridicați în tavanul înalt, apoi întoarse privirea spre geam.

— Se apropie amurgul . . .

— Se apropie . . .

— Și ce frumos ninge . . .

— Da, ninge . . .

Tăcere . . .

— Mai povestește-mi ceva, soră Angela. Eu am să ascult ca un copil cuminte, fără să te mai necăjesc cu întreruperile mele.

— Acum nu. Poate mai târziu. Se apropie seara și trebuie să ajut la gătul pomului de Crăciun. Avem între bolnavi câțiva copii, cărora vrem să le facem o surpriză. Știi doar, ce bucurie e pomul pentru copii.

— Uitasem că suntem în ajunul Crăciunului. Dar spune-mi, soră Angela, voi putea să văd și eu pomul?

— Firește că vei putea. Pomul se gătește nu numai pentru copii, ci pentru toți bolnavii. Când va fi gata, am să te anunț.

Rămas singur, bolnavul întoarse

capul spre geam și urmări cu privirea zborul ușor al fulgilor de zăpadă. În tăcerea și singurătatea ce-l învăluiau, gândurile începură să-l năpădească ca un roi de găze întepătoare. Și cât de chinuitoare sunt gândurile pentru acela care își simte sfârșitul apropiat. De-ar avea măcar cu cine povesti, timpul i-ar trece mult mai ușor, dar în singurătatea și pustiu ce-l țin încătușat de câteva zile, clipele ce se scurg în negura vremii îi par veșnicii. Alți bolnavi se mângâie poate cu speranța vindecării, dar el nu mai speră nimic.

Dacă ar fi trăit cumpătat, urmând indemnurile acelor cari nu-i doreau decât fericirea, nu ar fi nevoit să se despartă de viață la vârsta de abia douăzeci și trei de ani. Că s'a îmbolnăvit, singur el e de vină. Dar muștrările de conștiință nu-i mai folosesc la nimic.

Când s'a despărțit de casa părintească, în care își petrecuse copilăria și adolescența, era voinic și plin de sănătate.

Terminase liceul într'un orașel de provincie, unde tatăl său era avocat cu bună reputație. Ajuns la universitate, legă prietenie cu niște colegi ușurateci. Aceștia îl introduseră în toate tainele vieții desmățate. Iar el, căzut odată pe povârniș, nu se mai putu ridica. Fiind departe de ochiul supraveghetor al părinților săi și însetat după senzațiile pe cari n'a avut ocazia să-le cunoască ca licean, zi de zi se lăsă cuprins tot mai mult în mreja ademenitoare a plăcerilor efemere. Fiind copil de „bani gata“ și — spre nefericirea lui — dotat cu o rară frumseță trupească, ajunsese „favoritul“ femeilor pierdute. Lipsa banilor n'a simțit-o. Când se vedea strămtorat, îi adresa mamei sale câte-o scrisoare, iar „mama“, — care își idoliza băiatul, — îi trimitea bani mereu, fără să cugete măcar, că din cecece îi trimitea tatăl său, băiatul putea să trăiască mulțumit. Sunt vinovate mamele cari trimit „subvenții“ copiilor, fără să-și anunțe soții? . . . Da, sunt vinovate; dar el nu are la adresa mamei sale nici un cuvânt și nici măcar un gând de reproș, căci prea îl iubise. Singur el e vinovat, căci, în definitiv, sumele ce i le trimitea Mamă-sa, în dragostea ei nechibzuită, ar fi putut să le cheltuiască spre scopuri folositoare și nu spre propria-i ruină. Ce altfel, nici tatăl și nici mama, nu puteau să bunăiască vieța desmățată a copilului lor, căci examenele le trecea an de an cu succes. De obicei, aceia cari decad morali-

cește, nu-și mai văd nici de carte, dar el făcea excepție.

După trei ani petrecuți la universitate, se simți complect eșofat. Slăbise; și ochii înconjurați cu cearcăne i se scufundară în orbite. Frumosul și voinicul băiat de odinioară, ajunsese de nerecunoscut.

Intr'o seară, — cea din urmă pe care o petrecu în capitala poreclită „orașul prăbușirilor“, — simțindu-se obosit, rămase la locuință și se culcă de vreme. Spre miezul nopții se pomeni că cineva îl strigă: — Scoală, Ghițor! Ce a dat peste tine, de te culci de-odată cu găinele?! Haide, nu face mofturi. Și . . . nu — care — cumva să spui că te găsești în criză de buzunar, căci îl știm noi pe nenea Grigore Olteanu . . . El, îngăduitor de felul lui, și nevrând să-și supere prietenii de cheferi, se sculă și, îmbrăcându-se în pripă, plecă spre un bar, întovărașit de camarazii cheflii. Sosit aici, avu senzația înviorării, dar după câteva pahare de șampanie, își pierdu cunoștința. Camarazii îl duseră la locuință, iar a doua zi, — la propria cerere, — fu transportat la clinică. Medicii îl căutară amănunțit. Diagnoza: „tuberculoză galopantă“. Urmarea: telegramă la adresa avocatului Grigore Olteanu.

Mai trecură vre-o douăsprezece ore de așteptare febrilă și, în sfârșit, părinții sosiră.

După alte două zile, se pomeni acasă, în orașelul de provincie; iar la sfatul medicilor, primi să fie internat într'un sanator, pentru a nu infecta pe cei doi frațiori și o soră, cari, se găseau acasă.

De când zace în sanator sunt împlinite șase luni. Intr'un timp, nădăduja că se va face bine. Așa nădăduiesc toți naufragiații. În clipele cele mai grele, unica lor mângâiere este speranța.

Dar din ziua când a fost izolat dintre ceilalți bolnavi, nu mai speră nimic. Tot ce mai dorește, este, să sosească cât mai curând acel „finis“, care va pune punct suferințelor.

Ce greu trec clipele . . .

Și sora Angela nu mai vine. Ea ajută la gătitul pomului, căci e seara de Crăciun.

În jurul lui totul e pustiu și cuprins de întuneric; iar afară ninge . . . ninge mereu . . .

— Dormi!

— Nu, soră; dar stând așa . . . cu ochii închiși am senzația că plutesc . . . Acum nu mă mai doare nimic . . .

și mă simt ușor . . . , ca un fulg de zăpadă.

— Spuneai că ai dori să vezi și d-ta pomul de Crăciun Dacă vrei, vino; am să te sprijinesc.

— Cât ești de bună, soră Angela... Iți mulțumesc, dar nu pot să mă ridic.

Dacă vrei însă să-mi mai faci un serviciu, — poate cel din urmă, — adu-mi te rog o mică rămurea din pomul de brad,

Sora plecă cu pași ușori și, peste puțin, se reîntoarse.

Bolnavul luă ramura între degetele tremurătoare și o privi îndelung. Fața slăbită de suferință i se contractă dureros, iar între gene începură să-i lucească câteva boabe de lacrimi.

Oftă; și, lăsând ramura să-i cadă pe față, rămase nemișcat.

Sora Angela îl privi o vreme în tăcere, că ochii înrouați, și șopti înduioșată:

— S'a stâns, lin și ușor, ca luminița unui pom de Crăciun.

Sabin G. Truția.

IN AJUN.

E seara sfântă de Crăciun
Și sunt eșit afară 'n prag
Aud dulăii 'n sat lătrând
Și zumzet mult... și-un cânt pribeag.

Copii cu steaua au venit
Și în colinzi mi-au povestit,

Că azi Maria a născut
Pe Cel ce-i fără de 'nceput.

Bărbați, femei, chiar și moșnegi,
Unii din sat, alții pribegi,
De ingeri, crai, păstori mi-au spus,
Ce-au mers la ieslea lui Isus.

Colindătorii au trecut
Stau singură și 'n graiul mut
Admir o noapte măiestoasă
Cu mii de stele luminoasă...

E noaptea sfântă de Crăciun...
In fața lui Isul cel bun,
Născut chiar azi în Viflaim,
Imi plec genunchii și mă inchin.

O învățătoare

abon. la „Flori de crin”.

CRĂCIUNUL, SĂRACII ȘI FEMEIA

Sărbătoarea Crăciunului cade în timpul, care pentru lumea sărmană mai ales, este cel mai plin de îngrijorare.

De-odată cu luna Noemvrie lucrul câmpului dispăre, gospodarii își dreg și așează singuri lucrurile pe lângă casă, așa încât nu mai au lipsă de ajutoare și astfel săracii nu mai primesc lucru — e plină lumea de șomeuri la sate și orașe —, iar cât au câștigat cele două biete mâini ale nenorocitului părinte sărman, au consumat cele 6—8—10 guri pe cari săracul le are la casa sa. Într-o astfel de situație mizeră găsește iarna atâta lume la sate și orașe. Familii întregi, cari — fără exagerare — n'au ce mânca (și nu din vina lor!) Cari n'au cu ce se îmbrăca și nu pot pune doi bănuți pe o laltă ca să-și cumpere niște biete opincute pentruca să apere piciorușele fragede ale copiilor mici, ori ale oamenilor bătrâni, de gerul necruțător al iernii... Jalea se așează în cele mai multe familii românești, de-odată cu crivățul turbat, care vâjâie și străbate prin geamurile stricate — și înlocuite cu carton ori hârtie de gazetă — prin ușile crăpate de zeci, dacă nu sute de ani, ale căsuțelor scunde, ce amenință cu ruina și cari nu pot avea bucuria, ca pe vatra lor focul să mai pâlpaie și să răspândească în jurul său puținică speranță și desmormire...

Și când te gândești de-o parte la aceste stări reale și nenorocite, pe cari neîndemânatecul meu condeiu nu este în stare a le descrie, iar de alta la luxul ce stăpânește până și inima atâtor familii creștine, și se revoltă întreg eul, pentru felul criminal cum au diformat și reformat — în mod păgânesc — învățătura divină a lui Crist, care ne-a adus „porunca cea nouă” a iubirii aproapelui, ce desigur în mod practic se realizează prin elemosină. Când te gândești la prada ce se face pe masa atâtor bogați nesațioși, cari cheltuiesc pentru câte un prânz copios zeci de mii, numai și numai ca să satisfacă pofta animalică: de-o bea „bine” și de-o mânca „bine” a câtorva, cari și au ales drept Dumnezeu: pântecul, ori pentruca să-și facă destul orgoliului propriu, de-a excela prin „prânzuri regești” mai ales, când acești

„oameni cu bani” nu au o altă posibilitate — psihică — prin care să se poată împune, zic, când te gândești la aceasta pradă nebună, care chiar dacă nu este împreună cu beții și orgii, se aseamănă foarte cu bacanalele și prânzurile păgâne dinainte de Hristos; când te gândești la cohorta întregă a luxului ce bântue și se lățește, ca o boală contagioasă prin cele teatre, opere, cinematografe, serate, baluri, cafelele și alte feluri de localuri și locuri de petreceri iertate și neiertate, pe cari — din considerație față de cititoare — nu le numesc; potop ce a inundat strada; boală ce a infectat case, a distrus căsniciii și ruinează materialicește și moralicește familii... nici nu mai știi ce să crezi, decât doar că indivizii cuprinți în acest fel de patima luxului, sunt pietrii de sminteală și niște suflete nenorocite pentru cari zadarnic și-a vărsat sângele Isus, căci ele nu vreau să se elibereze de sub stăpânirea vicleană a Satanei, care-i orbește și nu odată face să interpreteze în mod fals și personal adevărul evanghelic, ce condamnă pe cel ce a zis: suflete al meu, mănă, bea și te veselește...

* * *

Femeia creștină, care — precum dela început am afirmat — credem, că în reincreștinarea popoarelor va avea un mare rol, aici își va putea dovedi largimea inimii, sinceritatea credinței și focul iubirii creștine de care este călăuzită în recunoștința ce o poartă Celui ce a răscumpărat-o de două ori: odată din „robia Satanei”, iar a doua oră din „robia bărbatului”, dat fiind, că în ori ce sărac, adevărat sărac, ce nu din vina lui a sărăcit (lux-beție, etc.), trebuie să vedem chiar pe Isus!

Ce gest vrednic de admirat și de urmat ar fi, când câte-o doamnă creștină ar renunța la blana ei de 30.000 lei și și-ar cumpăra numai un palton mai simplu, dar bine căptușit, în preț de circa 3—6000 lei, i-ar restul i-ar trece în favorul săracilor; ori când ar renunța la niște juvaere de cari nu are absolută nevoie, ori la o rochie de bal, etc., sau prețul unor pantofi de cari se poate lipsi, l-ar pune de-o parte și în înțelegere cu alte prietene, pe cari încă le-ar in-

dupleca să facă asemenea, l-ar împărți săracilor în fața Crăciunului. Sau dacă numai la cosmeticuri (fardări, încreonări, etc.) ar renunța toate femeile din lume, în favorul săracilor, n'ar mai fi criză! Numai pe aceste lucruri efemere — după cum am arătat într'un număr anterior — femeile din lumea întreagă cheltuesc la an cam 2500 milioane dolari, ceea ce în lei ar face o sumă fantastică! — Femeie care te fardezi și care dai sute și mii de lei pe roujuri, creioane, farduri și pe la cei frizeuri, nu te muștră conștiința, când te gândești, că acești bani pe cari știe câte îi prădezi, ar putea scăpa din mizerie cine familii!??

* * *

Zilele trec cu o repezeală uimitoare și de odată ne vom trezi în fața Crăciunului. Câte speranțe nu-și leagă copiii flămânzi, ba chiar și bătrânii de aceasta sărbătoare, care deși cade într'un anotimp ce lor nu le aduce roadă, decât griji, este așteptată cu atâta drag la sate și orașe. Cât bine ar putea face femeia nobilă și darnică cu ocazia Crăciunului! Ce fericire

ar fi pentru copii un pom de crăciun, care ar fi merit să le aducă lor daruri multe, iar nu nouă „oscenale“ reciproce; care ar aduce pentru părinți pâine făină și cărnuri, niște încălțăminte și haine tinerilor și bătrânilor, niște bănuți cu cari — adevărații săraci — să-și acopere imediatele lor lipsuri. Câte lacrimi a stoarce ochii înduioșați ai celor ce ar fi ajutați, cum așa nu s'ar mai ajunge la revolta săracilor împotriva begaților, ci toți am trăi ca frații, în mare familie... creștină: Biserica lui Hristos.

Femeie creștină, dacă vrei să muncești și în afară de cadrele familiei tale — ocolind politica, de care atingându-te, te vei murdări — vești la datorie și la nivel, când vei excela prin elemosină... De Crăciun caută a procura cât mai multă bucurie copiilor și cât mai multă mulțumire adulților și bătrânilor săraci. Prin aceasta îți vei câștiga merite nepéritoare în fața Pruncului Isus, care în frig și multă sărăcie s'a născut în peștera din Viflaim.

P. Teofil A. Bălibanu.

SCRISORI

†!

DRAGĂ FLAVIA,

Frumosul „buchet spiritual“ pe care mi l-ai trimis din prilejul împlinirii aceluia număr de Liturgii m'a surprins f. plăcut. Și mai plăcut m'a atins oboseala pe care ți-ai dat-o calculând și astfel ghicind că tocmai în acele zile era timpul să împlinesc „frumosul număr de s. Liturgii“, pentru care dată cu atâta „iubire fiască“ mi-ai anticipat rugăciunile, faptele bune, cuminecările, etc. cuprinse în acel cu adevărat frumos buchet spiritual. — Eu încă am amintiri dela hirotonirea într'un preot a mai multor prieteni ai mei, dar niciodată cred, nu m'aș fi gândit, ca plecând dela dată (pe care ușor o puteam afla din iconițe) să calculez care prieten-preot, când împlinește un număr rotund, sau — după cum îl numești tu — „jubilar“ de Liturgii, ca să-l surprind cu vre-un „buchet spiritual“.

Atențiunea pe care mi-o arăți acum, desigur că imi cade mult mai bine decât pe când imi erai elevă. Și iată pentru ce. Deși niciodată n'am voit să presupun, că purtarea ta bună și atentă, ascultarea ta ce n'a dat greș, ar fi fost cârmuită de vre-un interes școlar, ori de vre-o frică ascunsă, ce e natural s'o poarte elevul profesurii său, totuși mă temeam, că în vre-o formă oarecare, tot vei fi influențată de aceste considerente și abia că vei eși de sub imediata mea conducere și supraveghere,

te vei schimba și vei uita până și „ca să mă pomenești din când în când în rugăciunile tale...“

Iartă, bună Flavia, că te-am presupus așa... rea. Mă bucur foarte mult acum, că presupunerea mea a fost greșită. Doar singura mângâiere pentru un profesor — cu atât mai mult pentru un spiritual — este recunoștința pe care i-o poartă foștii lui elevi și eleve. „Recunoștința“ însă este o floare atât de rară azi, încât și munca preoților și a pedagogilor creștini, cari se străduiesc pentru plantarea și cultivarea acestei virtuți inerente adevăratului creștin, de atâtea ori este zadarnică. Chiar dacă se dezvoltă și crește, e rar cazul să ajungă la maturitate dar și mai rar să aducă roadă.

Am spus, că virtutea recunoștinței este inerentă adevăratului creștin. Da, fără să fii pătrunsă de aceasta virtute, nu te poți numi adevărată creștină. O, cum s'ar schimba fața pământului, dacă virtuțile „binefacerea“ și „recunoștința“ s'ar întâlni mai des. N'ar mai fi atâtea păcate, injurii, blasfemii, sacrilegii, căci lumea s'ar sili atunci să fie recunoscătoare față de primul și cel mai mare binefăcător al său: Dumnezeu. Atunci ar fi mai multă dragoste curată între oameni, căci toți s'ar sili să împlinescă voia Celui ce le-a dat viață, sănătate și toate bunătățile corporale și spirituale; atunci toți am avea dragoste între noi!

„Binefacerea“ și „Recunoștința“... Imi vine în minte o legendă, pe care am citit-o demult, într'o revistă veche.

Se zice, că demult, demult, Re-

gina virtuților a dat o cină mare, la care au fost invitate toate virtuțile. A fost multă bucurie și fericire. Cea mai fericită a fost Regina, că a cauzat atâta bucurie virtuților prin prietenescul lor întâlnire. Plină de fericire se plimba mulțumită prin toate saloanele și se oprea de vorbă cu toate virtuțile. Întâmplător intră și într'un salon părăsit. Aici erau două virtuți, cari ședeau pe o canapă, de parte una de alta și întoarse cu spatele una către cealaltă. Regina mirată le zice:

— Cum, dar voi aici?

— Da, Regină, răspunseră.

— Și cum de nu povestiți, cum de nu vă bucurați de întâlnirea voastră?

— Dar pentru ce să ne bucurăm?

— Doar voi sunteți... surori, adăogă Regina.

— Noi surori?... Noi... nici nu ne cunoaștem...

Aceste virtuți erau: Binefacerea și Recunoștința...

Ce bine-ar fi, dacă aceasta legendă n'ar avea baze reale în lumea creștină! Dacă cei puternici și bogați, superiori și cei ce au ajuns la situații cari le dau puțință, s'ar întrece în a face bine „nimica așteptând“ în schimb! Ce frumos ar fi dacă toți câți s'au împărtășit de vre-o binefacere și-ar ținea de o datorie sfântă, de-a fi cu mulțumită și recunoștință față de binefăcătorii lor!...

În seara de Crăciun recitește aceste rânduri și roagă pe Copilul divin, să sădească aceste virtuți în cât mai multe inimi răscumpărate cu Sângele Său prea sfânt.

Părintele T.

BIBLIOGRAFIE RĂSPUNSURI

Toma de Kempis: **Imitațiunea lui Hristos**, traducere după originalul latin, de I. B. — Iași — 24 lei.

Activul institut „Presa Bună” din Iași, de curând a scos de sub tipar o nouă carte de mare valoare pentru cei ce vreau să înainteze pe calea perfecțiunii creștine. Valoarea cărții se poate constata și din faptul că până acum numai în românește a mai fost publicată în patru ediții (două la catolici și două la ortodocși): Blaj, Bacău, București, Mănăstirea Neamțului, iar acum la Iași, care formează ediția cincia.

Când recomandăm călduros aceasta carte, nu o facem din considerație față de Autor, Institut, ori Traducător (deși toți ar merita-o), ci din convingerea, că facem un serviciu real cititorilor noastre cari vreau să fie din ce în ce mai bune. „Imitațiunea lui Hristos” tocmai la aceasta le va ajuta.

Cartea este împărțită în 114 capitole. Fiecare capitol poate fi întrebuințat ca o meditație. Are în total 260 pagini. Cu toate acestea prețul îi este așa de modest, cum numai Institutul „Presa Bună” fixează (24 lei). Și de aici se vede că „Presa Bună” urmărește nu câștigul material, ci pe cel spiritual.

Din biblioteca religioasă-morală a congreganștelor și a bunelor creștine să nu lipsească „Imitațiunea lui Hristos”, precum nu poate lipsi nici „Indrumarea la viața evlavioasă” de sf. Francisc de Sales, asupra căreia încă vom veni cu precizări.

Cereți-o dela Institutul „Presa Bună” Iași, Str. Ștefan cel Mare, 56.

Când se comandă mai multe exemplare se da și rabat însemnat.

„**Sănătatea**”, revistă ilustrată de medicină populară (anul XXXII-lea, nr. 17—18, Noembrie 1932).

Continuând seria numerilor speciale atât de senzationale și apreciate de toată lumea, revista „Sănătatea” sub direcțiunea dlui Dr. Sigmand-Sigma consacră numărul de pe luna Noembrie „Profilaxiei bolilor mentale”. Cititorii vor afla cauzele bolilor mentale și mijloacele de-ale preveni.

Ergofobia — Isteria — Neurastenia — Tulburările mentale la copii — Demența precoce — Debilitatea mentală, etc. Numărul acesta este provăzută cu tablouri referitoare la boli nervoase după Beraud, Raphael, Goya, Rubens, Delacroix, Kensy, etc.

Partea literară conține versuri de Hajdeu, Eminescu, Vlahuță, Tr. Demetrescu, Gallia Tuor, etc.

Acest număr trebuie citit de toți aceia pe care îi interesează marea și grava problemă socială: Nebunia.

Are 48 pagini mari, conținut bogat și artistic ilustra. Prețul acestui număr este 20 lei, iar abonamentul anual 200 lei.

Redacția și Administrația: Sănătatea, str. Triumfului 7. București V.

Prîmim spre recenzie cărți religioase ori literare. Noi punem o singură condiție: să nu se opună, în vre-o formă, credinței și moralei creștine.

dăm celor ce ne cer lămuriri — ori sfaturi — în chestiuni de „morală” și vieață practică religioasă. Răspunsurile se dau în ordinea primirii corespondenței. Întrebările să fie clare și nici prea lungi, nici prea scurte. Cel ce ne scriu, să menționeze și numele sub care doresc să primească răspunsul. Scrisorile insuficient timbrate se refuză.

56. **Cecilia**. Dacă e sârbătoare și ziua treia de Crăciun, este pentru faptul că în aceasta zi (27. Dec. cade sârbătoarea Sf. Protomartir Ștefan, care a fost primul martir al Bisericii creștine. El a fost ucis cu pietrii de către evreii cari n'au crezut în Isus.

57. 58. a) **Liceist**. Da și noi suntem de părerea, că nu cei ce se bat pe piept și se laudă — în discursuri declamate — pe la serbările naționale sunt adevărații eroi, fiindcă e lucru cunoscut dacă „lauda de sine” coresponde adevărului ori nu. Ba lui vine a crede, că aceia, cari fac multă gură și puțină ispravă, aparțin celor cu devisa: „la plăcinte înainte, la războiu înapoi”. „După războiu” eroii răsar ca ciupercile și fiecare se îndesă la... plată. Doar știu este „că obraznicul mănecă praznicul”.

Adevărații eroi sunt cei ce s'au jertfit cu adevărat, murind pe câmpul de luptă, ori decât mai trăiesc, nu se laudă, nu impută Țării ci taș. Adevărații eroi cele mai demne ori rămân necunoscuți.

b) 1 Decembrie cade în postul Crăciunului. În post, ceaiurile, seratele, petrecerile cari au nota de „dansante” și pe față, fie în ascuns, sunt oprite. Nici un motiv și nici un scop nu le scuză. Nici chiar cel național cu atât mai puțin cel bisericesc. **Serbările naționale să nu fie ocazii de păcate** prin cari să cerem pedeapsa cerului asupra noastră, **ci ocazii de elevare, și... rugăciune**, căci numai prin acestea ne vom face vrednici de mila lui Dumnezeu: **singurul făuritor și susținător al României Mari**.

59. **Maria F.** „Colinzile” sunt de origine f. veche. După unii chiar de pe vremea nașterii lui Isus. Se zice, că în noaptea cea mare, vestea nașterii lui Isus s'a răspândit repede, chiar și în orașelul Vîlfeim. Cei ce au văzut pe Isus (poate în urma informațiilor primite dela păstori) au mers la casele prietenilor și cunoscuților ca să-le spună vestea cea bună: s'a născut Hristos! De aici înțelegerea obicinuită a se pune înainte de-a începe colinda: „vesel-te-om gazdă”?

Colinzile sunt frumoase dacă se fac în seara de Crăciun și la fereastră, iar nu în casă.

Obiceiul ca să se vegheze toată noaptea în petreceri și lângă păhare, etc., nu e bun și trebuie abandonat. Ne putem culca și în seara de Crăciun, și cât stăm e bine să stăm în reculegere, meditație și rugăciune.

60. **Florica Pop**. Nu numai în zilele de Crăciun, ci din ziua I. până în ajunul Botezului este „hârț” (adecă nu e post). Câteva lămuriri pentru post și ajun vezi la răspunsul nr 40-43. Trebuie, că scri-soarea ai trimis-o înainte de-a primi revista

61. **Francmasoneria**. Mă bucur foarte mult, că Francmasoneria începe să fie cunoscută în hidoasa ei realitate și în randul românelor. Dacă vrei să cunoști tot mai mult acest dușman periculos al

Bisericii, al Neamului și al Țării, îți recomand — pe lângă cartea dlui Prof. I. C. Cătuneanu: În fața primejdiei — ziarul „Calendarul” de sub direcția distinsului profesor universitar și literat Nichifor Crălnic, cu „Misterele hrubelor masonice”, cari apar fragmentar, aproape zilnic, având un conținut nu numai interesant ci adesea chiar senzational.

62. **Mai multora**. Din lipsă de spațiu, nu putem da alte răspunsuri, până în numărul viitor.

POSTA REDACȚIEI

— **Preaiubiților noștri colaboratori, cititori, prieteni — și dușmani — tuturor le dorim sincer, ca „Nașterea lui Hristos să le fie spre folos.”**

— **Către stimații noștri colaboratori**. Din cauza unei plăcute aglomerații de material — la care nu ne-am așteptat — am fost nevoiți a lăsa pentru numărul din Ianuarie un material f. prețios. Am dat în acest număr numai articole, cari dacă s'ar fi amânat și-ar fi pierdut actualitatea. Rugăm f. mult pe cei ce ne-au trimis materialul mai de timpuriu, să nu se supere. În numărul viitor ne vom sili să-l dăm tot.

— **Continuarea romanului „Viața” se va face în numărul viitor**. Acum publicăm o povestire de P. Sabin G. Truția.

— **La rubrica „Scrisori” n'am putut publica altele**. Pentru acum am ales-o pe cea mai scurtă. Toate vor fi publicate.

— **Versurile primite și publicabile vor urma rând, pe rând**.

— **T. în B.** În curând îți voi trimite o scrisoare. Compunerea e bună, dar timpul e târziu. În anul viitor.

— **Uror prieteni**. Vă mulțumim pentru dragostea pe care ni-o arătați, dar nu ne cereți să vă publicăm „aprecierile” și „închinările” pe cari ni-le trimiteți. Ar însemna că ne lăudăm noi pe noi. Încă dacă ar fi mai moderate, poate... ar mai merge.

— **Dș. Florica S.** Din acelaș motiv (material mult) n'am putut publica acum articolul. Va urma în numărul viitor. În zilele acestea îți voi răspunde. Scuză că nu ți-am scris până acum.

Din greșală, la împărțirea materialului, a rămas articolul **Gânduri de Crăciun** al lui Tincuța Murguleț. Greșala s'a observat prea târziu, când nu s'a mai putut repara. Îl vom da și pe acesta în nr. viitor.

— **Mulțumim din inimă tuturor colaboratorilor și abonaților noștri pentru concursul sincer și neșăfărit pe care îl dau revistei feminine „Flori de crin”**. Este o adevărată jertfă, ca în aceasta lume de criză morală și materială să dai sprijin moral și material unei reviste creștine așa de categorice și necruțătoare cum se știe că să fie: **Flori de crin**. **Tocmai pentru aceea ne prețuim noi așa de mult colaboratorii, abonații și cititorii!**
Dumnezeu să fie pururea cu ei!

Posta Administrației.

— Pentruca să nu se încurce — fie abonații fie administrația — cu achitarea abonamentelor și pentruca anul revistei încă să înceapă dela 1 Ianuarie, cu numărul acesta încheiem anul prim. Prețul revistei pentru anul trecut (1932) îl socotim: 60 lei pentru particulari și 50 lei pentru studenți. Cei ce au trimis mai mult, să știe, că restul s'a trecut pentru anul 1933. De aici (dacă va ști suma întreagă) ve care a trimis-o) ușor va ști și suma pe care trebuie s'o mai trimită, pentruca să completeze suma la 120—100 lei, cât face abonamentul anual. Cei ce n'au achitat abonamentul pe anul trecut vor trebui să trimită 60, respective 50 lei.

— Dșrei **Dr. Irina Berinde**, prof. Sighet. Vă mulțumim pentru abonamentele câștigate. Bunul Dumnezeu să Vă răsplătească!

Abonamentul „gratuit“ merge pe adresa pe care ne-ați indicat-o.

Aducem sincerile noastre mulțumiri distinsului scriitor și preaiubitului nostru colaborator: **Prof. Iosif Froilo**, pentrucă a dăruit revistei „Flori de crin“ 12 exemplare

din apreciată Dsale lucrare: **Românism și Catholicism**, în care fără patimă și fără ură arată dacă poate ori nu ca un român să fie catolic și viceversa. Lucrarea tipărită f. îngrijit pe hârtie velină, are prețul de 24 lei. Toate exemplarele s'au vândut.

Cerim să-i aiute ca și în viitor să poată lucra spre mărirea lui Dumnezeu.

„Administrația Română“ organul Uniunii generale a notarilor din România. Mulțumim pentru bunăvoința cu care ne-ați recomandat revista, cititorilor DVoastre. Bineînțeles, mai ales mulțumim d-lui redactor: **Ioan Stolca**, pe care îl credem a fi autorul acestei „recomandații“. Toemai fiindcă nu ne-am așteptat, ne-a surprins și încurcat faptul, că de către o revistă pur laică, a fost recomandată așa de călduros, o revistă ce luptă pentru moralitate. E semn bun, care zugrăvește în culori frumoase pe Autor.

Am primit următoarele abonamente:

	Lei
Dra Rozalia Oprea inv. Sânlazar	120
Dra Georgina Pop Sânmiclăuș	120
Dna Elena Hulea Galda de Jos	120
Dna Lucreția Crucean Pereceiu	120

Dna Ecaterina Ciolan Sălcuța de Jos	120
Dra Stela Cizmaș Timișoara	180
Dl Ionel Tănase Cluj	120
Dra Anisia Pop prof. Sighet	120
Dna Iuga Flora	120
Dra Octavia Corodeanu prof. Sighet	120
Dra Cornelia Catarig secretară	60
Dra Anastasia Costescu elevă	50
Dra Ecaterina Bohan	100
Dna Roza Serban prof. Sighet	120
Dra Olimpia Jurca prof.	120
Dra Lucreția Ceuca Teiuș	60
Dra Maria Cucuta Șimleu	120
Dra Salustia Cucuta Șimleu	120
Dna Marta Iepure Baia Mare	60

— Rugăm pe „apostolii presei“ cari ne câștigă noi abonați, că dacă nu vreau să-li-se socotească lor abonamentul gratuit la care au dreptul, să ne comunice o altă adresă (vre-o rudenie, prieten, cu noscut) la care să trimitem revista gratuit.

— Avem câteva exemplare întrecătoare, din unii numeri apăruiți. Cei ce au vre-o cunoștință, care crede că s'ar abona în cazul că ar primi ceva numere de probă, să ne comunice adresa și noi bucuros vom trimite câte 1—2 „numeri de probă“.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

On.

Biblioteca Universitatii

Cluj